

Fricz Tamás: Huntingtont igazolta az id?

2015 november 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

A november 13-i párizsi terrortámadással összefüggésben ismét nagyon aktuális felidézni Samuel P. Huntingtonnak A civilizációk összeesése és a világrend átalakulása cím?, klasszikussá vált munkáját.

Huntington m?ve azért fontos, mert ? volt az, aki vitába szállt Francis Fukuyamával, a „történelem vége” koncepció megalkotójával. Mint tudjuk, Fukuyama A történelem vége és az utolsó ember cím?, 1992-ben megjelent munkájában azt fogalmazta meg, hogy a hidegháború megsz?nése, a Szovjetunió és a kommunista tábor felbomlása után létrejön egy egypólusú, a Nyugat értékeire alapozódó világrend, amelyben a liberális demokrácia fog uralkodni, és a történelemnek ebben az értelemben vége lesz. Huntington meglehet?sen gyorsan reagált erre (1996-ban jelent meg a m?ve), s cáfolta Fukuyamát. Megállapította, hogy a politikai ideológiák – kommunizmus, liberalizmus, konzervativizmus – küzdelmének megsz?nése után a kultúrák, vallások, civilizációk közötti konfliktusok er?södnek fel és uradják el a világot.

Huntington arra hívja fel a figyelmet, hogy a hidegháború idején a két nagy ideológiai pólus – a kapitalista és demokratikus Nyugat, illetve a kommunista Kelet – mintegy elfedte a vallási, kulturális ellentéteket, amelyek a hidegháború megsz?ntével újra el?jönnek, feler?södnek, s az identitásválasztás legf?bb mozgatórugóivá válnak. Huntington hét, illetve nyolc civilizációt különít el egymástól: a kínait, a japánt, a hindut, az iszlámot, az ortodoxot, a nyugatit, a latin-amerikait és – nagy kérd?jelekkel – az afrikait. Állításának lényege: többpólusú világ jött létre, amelyben civilizációk, vallások, kultúrák léteznek egymás mellett. És ami a legfontosabb: ezek a civilizációk nem fogadják el egyik civilizáció fels?bbrend?ségét sem, vagyis nem fogadják el, hogy a nyugati civilizáció az, amelyik kijelölheti számukra az egyetlen járható utat. Minden egyes civilizáció a saját értékei, vallása, kultúrája alapján kíván létezni, fejl?dni, gazdagodni, egyáltalán, harmonikus életet élni.

Mindebb?l az is következik, hogy a civilizációk közti viszonyok nem felh?tlenek, konfliktusosak, s id?nként háborúba torkollnak. Az elmúlt 25 év Huntington állítását igazolta: Afrikában, a Közel-Keleten, Közép- és Délkelet-Ázsiában számos háború robbant ki vagy újult meg, melyek mögött nem pusztán felsejlenek, hanem a legvilágosabban megmutatkoznak a kultúrák, vallások, civilizációk közötti törésvonalak. Tipikus – és európai! – példa Bosznia, ahol három vallás határai húzódnak: a katolikus horvátok, az ortodox keresztény szerbek és a mohamedán bosnyákok folytattak egymás ellen véres, brutális háborút, s korántsem biztos, hogy Bosznia-Hercegovinában az „örök béke” idilli állapota alakult ki.

Kevesen beszélnek azonban arról, hogy Huntington arra is válaszol, mely civilizációk között alakulhatnak ki a leggyakoribb és legmélyebb összecsapások. Álláspontja egyértelm?: az iszlám és a nyugati civilizáció, vagy ha tetszik, az iszlámizmus és a kereszténység közötti törésvonalak válhatnak a leger?sebbé. Hogy mik ennek az

okai? Huntington vallási, történelmi és demográfiai okokat említ meg. Először is leírja, az iszlám kialakulásától kezdve a „kard vallása” volt, amely mindig is a katonai erényeket dicsőítette; Mohamed maga is kemény harcos és erőskezű hadvezér volt, s általában az iszlám tanok a hitetlenek elleni háború szükségességét hirdették meg. Itt jegyzem meg, hogy az iszlámban a végcél Allah törvényeinek bevezetése a világ minden szegletében – s ebben nincs kompromisszum, legfeljebb időlegesen.

A „hitetlenek elleni harc” történelmi oka abban a korszakban rejlik, amelynek során a Nyugat leigázta az iszlám civilizációt, az első világháború után önkényesen meghúzta az arab országok határait, felosztotta Törökországot. A demográfiai ok pedig már a jelenbe vezet: a hetvenes-nyolcvanas évektől kezdve óriási mértékben megugrott az iszlámhívő népesség aránya: 1980-ban a világ népességének

18 százaléka volt muzulmán, 2000-re 20 százalék fölé emelkedett, s a trendek szerint 2025-re elérheti a 30 százalékot. Huntington szerint ez a korszak az iszlám újjászületés időszaka. Az iszlám harcias jellegével kapcsolatban Huntington azt állítja, az iszlám országok „képtelenek békében élni szomszédaikkal”. Mindezt számokkal bizonyítja az elmúlt évtizedekből (ezeket most nem sorolom), s megállapítja, hogy háromszor akkora az olyan civilizációközi konfliktusok száma, amelyben muzulmánok is érintettek, mint az összes, nem muzulmánok közötti konfliktusoké. James

Payne-t idézi, aki szerint „az iszlám és a militarizmus összefügg egymással”. Mindezek következtében a nyolcvanas és a kilencvenes években az iszlám általános irányvonala Nyugat-ellenessé, illetve kereszténység-ellenessé vált. Már a Clinton-kormányzat egyik igen befolyásos tagja kijelentette, hogy az iszlám a Nyugat globális riválisává vált. A kilencvenes évek elejei öbölháború idején Szafar al-Havali, a Mekki Iszlám Egyetem dékánja kijelentette, hogy az iraki bathisták csak ideig-óráig tekinthetők ellenségeiknek; Róma viszont a végítélet napjáig az ellenségük marad.

Végül, meglepő módon, Huntington már a migráció problémáját is érzékelt. Így írt: „A népesség nyomása a gazdasági stagnálással (és a kívülről rájuk kényszerített belső háborúkkal – ezt én teszem hozzá) együtt elősegíti a muzulmánok Nyugatra és más, nem muzulmán országokba történő migrációját, s az érintett országokban a bevándorlás fontos és kényes kérdéssé válik.” S hogy mit gondol a megoldásról? Íme: „[...] a kilencvenes években a nyugat-európai államok egyre kényesebbül utasították vissza a nem európai bevándorlókat. Számuk így minimálisra csökkent. De a cél az, hogy a kapukat előtük teljesen bezárjuk.”

Most már csak az a kérdés marad, Huntington után szabadon: vajon mi történt az Európai Unió vezetéssel, amikor, az eddigi negatív tapasztalatok birtokában, egyszerre már nemcsak a civilizációk és kultúrák gondos elválasztásában, a távolság megtartásában, hanem a civilizációk keveredésében látják Európa problémáinak a megoldását? Vajon ki vette rá őket arra, hogy ennyire önsorsrontó módon cselekedjenek? Csak nem Richard Coudenhove-Kalergi Páneurópa-terve lappang újra a háttérben (aki egyébként a bécsi Humanitas nevű szabadkőműves páholyának is tagja volt), melynek szellemében mondta el Churchill híres 1946-os zürichi beszédét, amelyben „Egyesült Európa” létrehozását tűzte ki célul? Csak nem? S egyáltalán, hogy lehet az, hogy még ma is, minden második évben Coudenhove-Kalergi-díjat adnak ki valakinek, aki – úgymond – az európai egység (milyen egység?) érdekében tevékenykedik?

Egy biztos: az iszlám–keresztény, arab országok–nyugati országok viszony – főleg a párizsi terrortámadás után – a végletekig kiéleződött, ezért a sürgős önvédelmi óvintézkedéseket itt és most, azonnal meg kell, kellene tennie Európának.

A szerző politológus

Fricz Tamás - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal! www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
